

הזורעים רוח, יקצרו סופה

ראש עיר ממונה רוח
15 כסאות עץ

ר.ת. "אני יודע מאה אחוז" קבע צעיר יהודי, "שמחר ייבחר ראש עיר. זה כבר מוחלט".

"בשום אופן לא!" התערב שייך ערבי גבוה, חבוש כפיה, אחד מבני משפחת אל-פאהום הגדולה. "אני מכיר את עירי. מחר לא ייבחר ראש עיר. הרחובות יכוסו כולם בדם, אבל ראש עיר לא יהיה מחר!"

השנים התעקשו. היהודי הסתמך על מקור רוח הידועות שלו, הערבי חזר על טענתו כי רק הוא יודע מה עומד לקרות. לבסוף התערבו השניים על 36 בקבוקי בירה. אם הערבי יזכה, הבטיח להוסיף גם בקבוק היסקי סקוטי ולשחוט כבש שלם. מאחר שאין כל ספק שאזכנה, אמר, "אני כבר מומין את כל המסובים אלי הביתה מחר בצהריים לשחות ולאכול — אם המאורעות

הרדיו צווח את החדשות בערבית: "ביר" שלים התחולל קרב מרגמות וצלפות, על חוף הכינרת פתחו חיילים סורים באש תותחים על סירת משטרה ישראלית שעברה מול עמדותיהם.

ברחובות העיר נצרת הסתובבו חוליות שוטרים מזוינים, קובעים-לדה תלויים על שכם. היה זה מחזה טראגי שבשעה ש"חיילים ושוטרים ישראלים החליפו יריות על הגבול, התכוננו שוטרים אחרים להש"חמש בנשקם בתוך גבולות המדינה.

הרחובות היו שקטים מאד. הרבה יותר מן הרגיל. לכל אורך הרחוב הצר, המוביל אל בנין העיריה, היתה פרושה שרשרת שוטרים שהובאו מעפולה וטבריה. פה ושם ביצבץ הסרט הלבן המציין את חניכי בית הספר לקציני משטרה בשפרעם. לא היה כל ספק: הפעם לא התכוננה המשטרה לתת למישהו להתקרב לבנין העיריה אם יעורר כל חשד שהוא עלול הפריע למהלך העניינים.

בחדר הגדולה של משרדי הממשל הצבאי — שקט מזור. בחצר זו מצטופפים, בדרך כלל, עשרות אנשים, נדחקים למשרדים המססלים בכל דבר, החל ממתן רשיונות לביקור בחיפה וכלה במתן פסק-דין מות על-ידי בית-דין צבאי. המשרדים היו כולם פתוחים, אך האזרחים העדיפו, כנראה, להשאר בבתיהם.

שלוש סונות אבנים

עוד בלילה הקודם נפוצו השמועות כי למחרת, כאשר תתכנס מועצת העיריה לב-חור ראש עיר, יהיה זה גבון מצד אורחים שלווים לא להימצא ברחובות.

"אנשי אלוועבי התבצרו על גגות הבתים מסביב לעיריה", לחש נכבד מוסלמי, בנימה של שותף לסוד גדול. "הם לא יתנו לאף אחד להתקרב".

"הקומוניסטים אגרו שלוש סונות של אבנים על גג מועדונם", אמרה שמועה אחרת. "הם ירגמו כל מי שינסה להתקרב אליהם. הם גם קנו עשרה ארגזים של בקבוקי גזוז בשביל לעשות מהם פצצות מולוטוב. איש לא יוכל להתקרב אותם הפעם ולהשאר בחיים".

"הפעם אנשי אלוועבי לא יבואו ברגע האחרון, כולם ביחד, כפי שעשו בפעם הקודמת (העונם הזה 871)". קבעו חזאים אחרים. "הם כבר נמצאים בעיר מזה יומיים, עם אלותיהם וסכיניהם. הם רק מחכים לסימן בשביל לרדת ולהשתלט על הרחובות".

36 בקבוקי בירה

בבית קפה קטן מוקף עצים, בכניסה לעיר, ישבה קבוצה מעורבת של יהודים, נוצרים ומוסלמים. הם ניסו לקבוע מה יקרה למח-

להציע את מועמדיהם לראשות העיר". שקט מוחלט. לא נשמעה אפילו לחישה אחת. כל אחד הביט ישר לפנים.

לבסוף קם בחור צעיר, לבוש חולצה לבנה ומכנסים: תופיק זיאר, נבחר הר-שימה הקומוניסטית.

"בשם הסיעה הקומוניסטית הריני מציע את פואד אל-חורי. אנו גם מודיעים על נכונותנו להצביע בעד כל אדם אחר, אם יסכים לעבוד אתנו על בסיס של מצע אחיד, מוסכם מראש".

זיאר ישב, הדומיה תורה לאולם.

יעקוב פרח התרומם, פנה אל היושב ראש. בפעם הראשונה הורגשה התרגשות באולם. כולם חיכו להודעה שתפתור את הקפאון או תפוצץ את האוירה השלחה. "אני רוצה רק לדעת אם ישיבה זו נחשבת לישיבה הראשונה". היתה כל משאלתו של פרח.

"זאת הישיבה הראשונה", השיב רוח. פירושו של הדבר, לפי פקודת העיריות, שמועמד יהיה זקוק ליותר ממחצית קולות חברי המועצה כדי להבחר. בישיבה שניה יספיק לו רוב של החברים הנוכחים בשעת ההצבעה.

"אני נופל את הישיבה"

השקט שב לאולם, רוח פנה שוב לחברים: "אין יותר מועמדים?" שוב שקט. שוען הקיר נשמע מתקתק את השניות. "אם כן", הודיע רוח, "מי מצביע בעד האדון פואד חורי?"

שש ימים התרוממו באויר. רוח הקריא את השמות בקול רם, הפקיד רשם אותם בפרטיכל: פואד אל-חורי, תופיק זיאר, נעם ג'רגורה, חליל חורי, עבר אל-גני מוחמד, יצחק דאוד.

הימים ירדו. שוב שקט.

רוח: מאחר שהאדון פואד חורי לא קיבל את מספר הקולות המספיק לבחירתו, הריני נועל את הישיבה.

מאג' אל-פאהום: "אולי אפשר לקבוע את הישיבה הבאה, ליום שני?"

רוח: "לפי בקשת חבר המועצה מאג' אל-פאהום, הנני דוחה את הישיבה הבאה ליום שני".

שוען הקיר השמיע צליל ערב. השעה היתה 11. כל העניין ארך בדיוק רבע שעה.

הנציגים התפורו, השאלה נשארה עומדת: מה יהיה אם יימשך הקפאון? האם יניחו השלטונות למפלגות המקומיות להגיע לידי פשרה או יבחרו בפירוק המועצה כדרך יחידה לצאת מן הסבך? ואם כן, מתי ואיך יבחרו לעשות זאת?

איש לא האמין כי הישיבה הבאה תתן את התשובה.

משמרות שוטרים בכניסה לבנין העיריה

— וגם עשרה ארגזים של בקבוקי גזוז —

חברי המועצה הקומוניסטיים מצביעים

— וגם בקבוקי ויסקי וקבש שלם —

אנשים ואמרו: אל תסכימו על מועמד אחר. אנחנו העלינו אתכם, לא אתם את עצמכם. וככה כל העניין מתחיל מחדש. עד לפני חמש דקות עוד ישבנו והתחכחנו. אבל שום דבר לא יצא מזה".

"יש מועמדים?"

בשעה 10.15, רבע שעה לפני מועד הת-חלת הישיבה, הגיע משה רוח, ראש העיר הממונה. הוא היה לבוש חליפה תומה בהירה, פניו רציניים.

כעבור חצי שעה, פניו עוד יותר רציניים, סקר את אולם הישיבות. במרכז החדר הקטן סודרו 15 כסאות עץ פשוטים בשלוש שורות, עליהם ישבו חברי המועצה. השורה האמצעית היתה תפוסה כולה על-ידי קומוניסטים. בצדדים ומאחור ישבו העתונאים וכמה מומנים. המושל הצבאי ומפקד המשטרה, האנשים שעוררו את חמת הקומוניסטים בישיבות הקודמות, נעדרו הפעם.

רוח הרים את ראשו, שקט של כניסה ירד על האספיה. "הריני פותח את ישיבת מועצת העיריה של נצרת ומבקש מהחברים

לא יהיו כל כך שטופי דם שימנעו בעדם מלבוא".

"אל תסכימו..."

שני המתעוררים טעו. העיר לא שותתה דם, איש לא נבחר לראשות העיר.

חצי שעה לפני מועד הפתיחה, ישבו עתונאים על ספסל, לגמו קפה ריחני בחצר העיריה. נוסף לעתונאים המקומיים היו שם הפעם כותבים שבאו במיוחד מעפולה, טבריה, חיפה ותל-אביב. אחר שסיכת ה-דמים האחרונה, חיכו גם הם למאורעות דרמטיים.

כעבור כמה דקות הופיעו חברי המועצה הנבחרים. הם העיפו מבט בשוטרים המ-זוינים שעמדו משני צדי השער הידוק, עלו במדרגות האבן הצרות המובילות לקו-מה הראשונה של העיריה, שם נמצאים משרדי העיריה ואולם הישיבות.

אחדים נעצרו ליד העתונאים, החליפו אתם הלצה או שתיים, השאר הביטו בשוען ועלו במדרגות.

ראשון הגיע מאג' אל-פאהום, איש הר-

חבר מועצה אל-פאהום

— ושקט של כניסה